

Ey Şehir

– DursunTİFTİK · 15 Şubat 2012

*****Sen kendini avut dur özlenen dermân biter

*****Saati vuslata kur gün gelir zaman biter

Açtığı renkli kapıdan gururla (!) giriyorum içeri

Salyalar koşarken mâviyi unutan caddelerinde
Hem sarhoş hem uykusuz yorgunluklar akıyor geceye
Ağıtlar yakılıyor derbeder kulislerde
Yalnızlık kundağına sarılıyor bebekler
Mermiler yağdırıyor kanlı döşekler

Şimdi bestelediğin masalımı dinliyor
Duman duman ufku kaplayan gölgem
Hüzün kokan sigaralar değişiyor dudaklarıma
İçimde vahşî telâşlara gebe bir özlem
Söyle ey nûrlu sokaklarını zehirleyen şehir
Gemileri yakıp dört nala nereye "gidem"

Zâten utanıyorum kral sofralarında (!) bulunmaktan
Utaniyorum sıradağlara sırtımı yaslamaktan (!)
Yumrukla iliklerimi emen esrârlı virüsleri
Kendine gelsin vurgunluğumu taşıyacak balon
Gülle sümbülle aşıla özünü kaybeden kaktüsleri
Sularına kavuşsun rûhu daralan kanyon

Ey titreyen yüreğimi âteşlere atan şehir
Neyransı ölümüm bir gün seni de eritir / bitirir

Dursun Tiftik